

MEDVERKANDE I DETTA NUMMER

SAMUEL KLINTEFELT

MARIANNELUND

*Rektor på Mariannelunds
folkhögskola,
bibellärare och pastor i
Pingströrelsen.*

SENITHA OLSSON

BREDBYN

*Präst i Anundsjö Skorped
pastorat och skolpräst
Mellansels folkhögskola.*

ANDERS BLÅBERG

UPPSALA

*Pastor i Korskyrkan,
Uppsala.*

LEIF CARLSSON

JÖNKÖPING

Pastor i Ekumeniakyrkan.

HANS SUNDBERG

UPPSALA

*Pastor i husförsamlingen
Mosaik.*

ANNA SOPHIA BONDE

HORRED

Präst i Svenska kyrkan.

DAVID CASTOR

*Präst och missionsledare
för Norea Sverige som
arbetar med mediemis-
sion.*

LARSOLOV ERIKSSON

UPPSALA

*Docent, högskolelektor,
EFS.*

MICHAEL GRENHOLM

UPPSALA

*Pastor i husförsamlingen
Mosaik. Författare och
föreläsare.*

ERIK J ANDERSSON

ÖRKELLJUNGA

Predikant och läkare.

AGNETA SVENSSON

HÄSSLEHOLM

Pensionerad präst.

MARICA REID

SOLLENTUNA

*Pastor och föreståndare
i Pingstkyrkan i
Sollentuna.*

RAGNAR OLINDER

GÖTEBORG

*Församlingsherde i Björ-
kekärr, Örgryte pastorat,
Göteborg.*

AMANDA VADIAN

UPPSALA

*Bitr generalsekreterare
i Salt – barn och unga
i EFS och aktiv i Löten-
kyrkan.*

PER-OLOF HOLM

SKENE

*Sjukhuspräst på
Kungälv's sjukhus och
präst i Kungälv-Ytterby
församling.*

RAY BAKER

UPPLANDS VÄSBY

*Teol dr, Apologia –
Centrum för kristen
apologetik.*

Måndag 26 april

Centrumliv

Hebreerbrevet 13:7-17

Det är Jesus som är historiens centralgestalt – ja, evighetens också. Han är kungarnas kung, herrarnas Herre, väldig Gud – och min Herre! Det är honom jag tillber och följer. Han är dessutom gudsfolkets Messias, Herrens lidande tjänare, alltings mål och mening. Han uppenbarar hur och vem Gud är. Gudsriket synliggör han i sin undervisning och genom de mirakel han gör.

Utifrån detta centrum påminns vi om att respektera våra lärare som byggt församlingen genom sin tjänst då de utlagt Guds ord för oss. En bra fråga i dessa tider är: vilka har med sin undervisning tecknat Jesus för mig så att tro och gärning föddes i mitt lärjungaskap? Hur visar jag dem tacksamhet och respekt? De har ju i sina liv visat hur lärjungens liv ser ut så att jag kan följa i deras spår – och andra kan göra detsamma utifrån mitt liv. Gud har ytterst kallat dem, de har bland annat till uppgift att peka på here-sier (villoläror) som hotar trons liv, v 9.

Det är, som sagt, Jesus det alltid handlar om. Jesus är i centrum, men han är också den som fick lida och dö utanför staden, v 12. Dit kallas också församlingen att predika med ord och handling. Generositet och godhet är kännetecken på en förföljd och levande församling. Sådan Jesus är – sådana är vi också! Intensivt söker Guds folk den stad som består – Guds stad. Där de går fram hörs trons folk lov-sjunga Lammet.

BÖN: *Gud, tack för nåden att få tro på och följa dig där du går fram med frälsningens inbjudan.*

Tisdag 27 april

Till Jesu ära

Hebreerbrevet 13:18-25

Vilken stor gåva har inte församlingen fått i bönen! Bön är ju att samtala med levande Gud om allt och samtidigt lyssna in vad Guds ande förmedlar till oss som trons folk. Fadern har lovat att höra vad vi, till Jesu ära, ber om i Andens kraft. Detta vill nu författaren påminna om. Att personligen få komma till mottagarna av brevet ligger honom varmt om hjärtat och han ber om deras förbön att Gud ska låta detta ske.

Sedan pekar han på att den som kommer att fullborda sitt verk i församlingens liv är den Gud som uppväckte Jesus från de döda. Gud beskrivs som fridens Gud, v 20, och som den som ser till att Guds goda syften genomförs. Detta sker till Jesu ära. Han är Herren som givit sitt blod i försoningsdöden så att församlingen blir fri att göra Guds vilja.

Det talas om ”ett evigt förbundsblod” i texten, v 20. Detta är ett centralt tema i brevet. Blodet pekar på hur liv offrats för att försoning ska ske. När blod hade offrats behövdes inga fler offer. Det var färdigt, fullbordat. De troendes gensvar i tro och goda handlingar var tecknen på att Gud verkat fram sin vilja i deras individuella och kollektiva liv.

Brevet avslutas med några personliga anmärkningar. Författaren noterar att Timotheos blivit fri. Tillsammans kommer de att besöka de troende i framtiden. Han hälsar särskilt till ledarna. De har ju det tyngsta arbetet. Men alla behöver den nåd från Gud, som är näring till allt.

—

BÖN: *Gud, tack för nåden given i din son, genom Anden.*

Onsdag 28 april

Guds domäner – eller mina?

Josua 1

Mose dör på berget Nebo, öster om Döda havet och Jordan. Därifrån är det som Josua – samma namn som Jesus (Gud räddar) – ska leda Israels folk in i det land som Gud vill ge dem. Men, som någon sagt, det är en sak att ta en människa ut ur Egypten, och en helt annan att ta Egypten ut ur människan, alltså allt det som Egypten stod för: bundenhet och slaveri, men också bedräglig bekvämlighet. Gud vill inte bara rädda oss *från* något dåligt, Han vill också rädda oss *till* överflödande liv.

På en nivå kan man läsa Josuas bok som en illustration till Johannesevangeliet 3:16: ”Ty så älskade Gud världen att han gav den sin ende son, för att de som tror på honom inte ska gå under utan ha evigt liv.” Problemet är att människan ofta inte är så intresserad av frälsning och evigt liv som hon i sina bästa stunder får för sig. Det kan hända att hon, om hon ska vara helt ärlig, föredrar Egypten. Josuas bok visar oss också att erövringsprojektet får stora svårigheter, inte minst på grund av att optimismen här i första kapitlet (ganska förståelig) ger vika för rädsla och oro. Och det folk som redan bor inom det utsedda landområdet förstår inte alltid att de i själva verket lever på Guds mark.

Vad gäller Josuas ledarskap så gör Herren klart att projektets framgång är helt beroende av att Josua själv håller sig till Honom.

—

BÖN: Herre, hjälp mig att ge de områden jag kallar ”mina” till dig.

Mitt eget Jeriko

Josua 2

”Genom tron föll Jerikos murar sedan man hade gått runt dem i sju dagar. Genom tron undgick skökan Rachav att dödas tillsammans med dem som vägrade tro, ty hon hade tagit emot spejarna som vänner.”

Så sammanfattar Hebreerbrevet 11:30 händelserna i Josua 6 och 2. Rachav nämns också i Jesu släkttavla, Matt 1:5, som mor till Boas, som gifte sig med Rut, kung Davids farfarsmor.

Som läsare blir man nyfiken på Rachav och vad som driver henne. Beroende på vem som betraktar hennes handlingssätt kan hon antingen kallas hjälte i motståndsrörelsen – eller förrädare. Hon säger framt: ”Jag vet att Herren har gett landet åt er”, v 9, och sedan köpslår hon på det mest oförblommerade sätt: ”Svär vid Herren att ni skall visa godhet mot min familj”, v 12.

Det kan hända att vår entusiasm är begränsad vad gäller spejarnas mod och dristighet. Något i oss kanske tänker: men kan inte jerikoborna få bo där ifred, vad har de gjort för att förtjäna detta?

Enda svaret jag kan komma på är: inte mer än alla vi andra som ofta lever som om vårt liv och våra områden tillhörde oss att fritt förfoga över. Om allting är Guds, jfr Ps 24:1, så får det oundvikliga konsekvenser. Jag kan då inte ta undan något och begära det för mig själv, som Gollum i *Sagan om ringen*. Förr eller senare kommer spejarna också till mitt Jeriko. Det är inte så roligt att tänka på, men kanske är det nyttigt.

BÖN: *Ge mig mod, Gud, att likt Rachav följa din maning i mitt inre, oavsett vad omgivningen säger.*

Omöjliga möjligheter

Josua 3

Sju folk måste flytta på sig när Israels barn kommer. De räknas noga upp vid namn, v 10. En del exegeter har i en av brödunderberättelserna, Mark 8:8, då det blev sju korgar över, velat se en hänvisning till dessa sju, fördrivna folk. Jesus samlar ihop det som tidigare var förskingrat, se även Ef 2:11-13.

Berättelsen om hur Herren stoppar vattenflödet i Jordan så att vattnet står som en mur påminner förstas läsaren om vad Herren tidigare gjort genom Mose. Det måste också ha varit syftet för att folket som såg det skulle förstå att Josua var en härförare helt i Moses anda, en som Gud själv utvalt och som de skulle följa.

Ett under som detta måste till för att folket ska kunna gå över Jordan, lämna ökentillvaron till förmån för det nya livet. Ett under måste till, precis som det som sker i dopet. Oavsett om det är våra föräldrar eller vi själva som låter det ske, är det helt och hållet Guds verk. Men undret måste till och det är precis lika märkligt som det Nikodemos får höra av Jesus; att han måste bli *född på nytt*, Joh 3. Det är omöjligt, men för Gud, och tillsammans med Gud, är ingenting omöjligt.

Vi kan också notera prästernas betydelse. De går före med arken upplyft, för folket att följa. Arken har nu ersatt den moln- och eldpelare som i öknen visat vägen, 2 Mos 13:21. Här torde finnas en anmodan till kyrkans ledare i alla tider, att våga visa Guds folk vägen.

BÖN: *Herre, gör oss redo att bryta upp när du kallar!*

”... the walls came tumbling down”

Josua 6

I barnböcker ser det så gulligt ut, glada människor i alla åldrar som tillsammans med hornblåsande präster går runt Jerikos stadsmur från vilken kanske en ilsket blängande blivande ex-kung kikar ut. Verkligheten var inte så gullig, det förstår vi, och den sortens ”ritualiserande” bilder har de flesta av oss lagt bakom oss. Vi handlar mest på känsla, även när det gäller det kristna livet. Ändå vet vi nog att det ligger något i ord som ”bevara ordningen så ska ordningen bevara dig”.

Två faktorer verkar nödvändiga för intagandet av staden: lydnad och uthållighet, för vilket många av oss av naturen är rätt dåligt lämpade. Vi får i vår kultur heller ingen vidare skolning i sådant. Tvärtom är det alltmer darwinistiskt, *every man for himself*. För Josuas del krävdes att han lyssnade och hade pondus nog att förmedla till folket vad Herren sagt. Har vi, kan man undra, i svensk kristenhet i dag någon Josua? Om så vore, skulle vi lyssna till honom?

Många exegeter skulle vara ense om att detta var ett mycket speciellt skede i Israels folks historia, med detaljerade befallningar om vad det skulle innebära att ”inta staden” och att det är en Guds pedagogik som gällde just för den tiden. Men det är ett faktum att i den mån varje människas hjärta är en stad måste den förr eller senare kapitulera inför Gud, och det helt och fullt.

BÖN: Gud, hjälp mig inse när det är dags att kapitulera inför dig.

Söndag 2 maj**En kärlekssång till Jesus**

Psaltaren 45

En kung, en brud och ett bröllop – vem i Israels historia passar in på psalmens beskrivning? Ingen av de mest namnkunniga kungarna gör det, inte ens David. Faktum är att de härliga orden som bubblar upp, v 2, ur författarens inre bara stämmer in på en person: Jesus. Vi får hjälp med tolkningen från Hebreerbrevet 1 där psaltarorden citeras för att beskriva Jesus.

Mina erfarenheter från bröllop är entydiga: Det är bruden som får mest uppmärksamhet! Blickarna vilar på henne. Bakom ligger timmar av förberedelser för att hennes yttre ska framstå i all sin prakt. När vi i psalmen i stället läser om brudgummens skönhet, v 3, kan det krocka med våra referenser. Det är väl inte så vi tänker om brudpar?

Texten hjälper oss att förstå bildspråket. Brudgummens skönhet handlar inte om utseendet utan visar sig i hans sätt att tala, i kampen för rätt och sanning och i hans oöverträffliga glädje, v 5, 8. Kom ihåg vad man sa om Jesus: ”Aldrig har någon människa talat som han”, Joh 7:46.

Det är kyrkan – vi – som är bruden. Även hon har sin skönhet, v 12, jfr Ef 5:27. Liknelsen från Gamla testamentet, där Gud beskriver sin relation till folket som ett äktenskap, tas upp i Nya testamentet för att beskriva Jesu förhållande till sin kyrka: ”Kristus har älskat kyrkan och utlämnat sig själv för den”, Ef 5:25. Det är en sådan kärlek som gör att våra hjärtan ”brusar av härliga ord”, v 2.

BÖN: *Jesus, lär mig att tillbe dig med hjärtats språk!*

SVENSKA KYRKOÅRETS TEXTER: HOS 11:1-4, 1 JOH 4:10-16, JOH 16:5-11

Måndag 3 maj

Högmod före fall

Josua 7

Hur skulle detta kapitel inte kunna vara outhärdlig läsning? Israeliten Akan, som låtit bli att hörsamma befallningen om att inga skatter från Jeriko skulle sparas, blir stenad och dödad för sitt brott. Herren verkar obeveklig. En parallell finns i Apostlagärningarna 5 där Ananias och Sapfeira, ett gift par, kommer till Petrus med en stor mängd pengar från en gårdsförsäljning. De påstår att de bär fram allt men har i hemligt samförstånd lagt undan lite. I mötet med den andefyllda Petrus faller båda döda ner. Även det är en berättelse som många kristna finner svår att läsa. Vi vill inte tro att Gud ska vara så obeveklig, att han i så stor utsträckning ska mena vad han säger, att det ska vara så fel att ljuga.

Det är typiskt att det redan är efter den första segern som folket trillar dit. Framgång gör ofta människan berusad, hon tänker att hon står över vanlig moral som hon visserligen i princip bekänner sig till men just för stunden anser att hon kan strunta i. Det är sorgligt att konstatera att inget som Gud ger – staden, landet, det nya livet – är så gott att människan inte kan pervertera det. Man förstår därför att Guds verk i människan tar så fruktansvärt lång tid. Vi kan tycka att vi kommit långt från den ”primitiva” moralen som vi ibland tycker oss finna i Gamla testamentet, men frågan är om inte människans natur ändå är sig ganska lik, seklerna igenom.

—

BÖN: *Gud, bevara oss från roffandets brist på tålmod och lär oss att vänta på dig.*

I världen, inte av världen

Daniel 1

I Israels historia är fångenskapen i Babylon den enskilt kanske mest traumatiska händelsen. Det otänkbara hände: Jerusalem erövrades och templet förstördes. Det hela skedde i omgångar, och i inledningen till Danielsboken tycks det handla om en belägring som ungefär tjugo år senare skulle resultera i just fullständig ödeläggelsen av staden och templet.

I babylonisk erövringsstrategi ingick att välja ut några fångar som fick särbehandling för att sedan vara kontaktpersoner mellan erövrare och erövrade. Det är detta det handlar om i första kapitlet. Genom beskrivningen av framför allt Daniel förs vi direkt in i det mänskliga och religiösa dilemma som det innebär att vara en av dessa utvalda. Grundfrågan är hur man ska leva anpassad till sin omgivande kultur utan att bli uppslukad av den. Kompromisser är nödvändiga, men var går gränsen för det tillrådliga eller tillåtna? För att avgöra det behövs ett stort mått av mod och vishet, något som Daniel visar prov på.

Också i Nya testamentet är frågan aktuell. Paulus brottas med den i sina brev, och Jesus berör den direkt i sin översäpprästerliga förbön när han ber: ”Jag ber inte att du skall ta dem ut ur världen utan att du skall bevara dem för det onda”, Joh 17:15. En hållning som ofta formuleras i satsen: att leva i världen men inte av världen.

BÖN: *Herre, bevara mig från det onda och ge mig vishet att veta vad jag kan kompromissa om och vad jag inte kan göra det om.*

Åt Gud allena äran

Daniel 2:1-23

Den babyloniske härskaren Nebukadnessar är en klar representant för maktens överlägsenhet och hårdhet. Han utmärks inte av barmhärtighet och välvilja precis. Men nu har han ställts inför något som han inte rår på. En dröm har gjort honom hjälplös och sömnlös. Och grym. Allt är en illustration av en person som korrumpierats av makten.

Som kontrast till kungen och hans rådgivare framstår Daniel som den kloke och som den som kan rädda både kungen och rådgivarna. Allt förmår han genom den Gud som han tillhör och tillber. Mot kungens vrede och arrogans står Daniels vishet och fromhet. Hans fasta tro på Guds makt och vilja att till och med hjälpa den hedniske kungen ger honom det mod han behöver.

Daniels gudstro är en förebild för troende i alla tider. Han vet varifrån all vishet kommer, han är en bönnens man och han låter därför Gud få äran – i form av en lovsång – när han fått svar på sin bön.

Trådarna till Nya testamentet och vår egen erfarenhet är tydliga. Paulus ord ”Allt förmår jag genom honom som ger mig kraft”, Fil 4:13, sammanfattar en trotsig troshållning som är en förebild även för oss i dag. Och lovsången visar oss vem som ska ha äran.

BÖN: *Herre, ge mig mod att ta dina löften på allvar, ge mig nåd att lita på dig i livets alla situationer, och hjälp mig att ge dig äran.*

Ett enda evigt rike

Daniel 2:24-49

Daniel kunde vad ingen av de visa rådgivarna, teckentydarna eller spåmännen förmådde. Anledningen är enkel: han hade Gud på sin sida. Det är budskapet i detta textavsnitt.

Oändliga diskussioner har förts om innebörden i den dröm Nebukadnessar haft och som Daniel nu återberättar för kungen. En del av tolkningen ger Daniel själv, och även där är budskapet tydligt. Det ”eviga” rike som kung Nebukadnessar byggt upp är inte evigt. Även det kommer att krossas, i likhet med alla riken genom historien. Det finns bara ett evigt rike i dess egentliga mening: Guds rike. Och i upprättandet av det spelar en lossryckt sten en helt avgörande roll.

Associationerna till klippan Kristus är klar. Det är uppfyllelsen av profeten Jesajas ord, Jes 8:14, och den levande stenen som Petrus talar om i sitt brev, 1 Pet 2:4–8. Så finns mitt i den gammaltestamentliga skildringen också ett ord om världens frälsare, han som upprättar Guds eviga rike.

Och Nebukadnessars reaktion är efterföljansvärd. Ställd inför Daniels ord inser han – åtminstone för ett tag – vem som är den sanne Guden.

BÖN: *Herre, låt mig alltid stå på din sida, vara lyhörd för ditt ord och frimodigt vittna om dig som den ende sanne Guden.*

Trons lydnad och Guds beskydd

Daniel 3:1-30

Människor och makthavare är sig lika genom tiderna och Nebukadnessar är inget undantag. Här illustreras hans behov av att manifesteras sin position, och detta är också realpolitikerns agerande. Han vill hålla ihop sitt rike och kräver därför underkastelse. Mönstret är välkänt i historien och till detta mönster hör även makthavarens nyckfulla humör.

Den absoluta makten kräver absolut lydnad, underkastelse. Men några är inte beredda till detta. De tre judiska vännerna överger inte sin Gud, och deras trosvisshet retar nog lika mycket som deras olydnad. Straffet måste utdömas: döden i den brinnande ugnen.

Det är då undret sker. Oskadda räddas de tre männen från elden. Och de tre har blivit fyra, ty vid de tre männens sida finns en fjärde, en gudason. Typiskt nog räddas de troende inte från ugnen utan ur ugnen. Det är inte sällan Guds sätt att ta hand om sina trogna.

Gudasonen – så står det ordagrant – är, för den som har ögon och öron, naturligtvis Kristus. Han som räddar ur allt ont genom den frälsning han berett åt alla.

Så illustrerar skildringen två aspekter av en troendes liv: dels regeln att lyda Gud mer än människor, Apg 5:29, dels löftet från Herren att skydda de sina, Jes 43:2.

BÖN: *Herre, jag ber om vilja och förmåga att lyda dig mer än människor och att förlita mig på ditt beskydd.*

Lördag 8 maj

Högmod eller ödmjukhet

Daniel 3:31-4:24

Kung Nebukadnessar skriver ett märkligt brev till alla i riket. Han inleder som sig bör med en hänvisning till ”den högste Guden”. Något tycks han ha lärt sig av tidigare erfarenheter.

Ännu en dröm återges och ännu en uttydning ges. Det är närmast en liknelse. Poängen är att makt föder högmod, att högmod går före fall och att den ende som förmår upprätta är Gud. Det är framgångens förvillelse som skildras. Och exemplet är kung Nebukadnessar själv. Temat är välkänt i Bibeln och den mänskliga erfarenheten. En biblisk parallell är Jesu egen liknelse om den rike mannen och hans lador, Luk 12:13–21.

Daniel är – liksom tidigare i boken – den som förmedlar uttydning. Något han gör med Guds vishet. Och han betonar även att, hur mäktig kungen av Babylonien än är, så finns det en som är mäktigare ändå: Den Högste, som ”råder över människors riken”, v 22. Hans slutord till kungen handlar om att sona sin maktgalenskaps synd genom att utöva barmhärtighet.

Därför är budskapet trefaldigt. För det första en påminnelse om vem som har all makt i himlen och på jorden, eller, med bibliska termer, vem som är den verkliga konungen. För det andra vikten av att inte genom högmod förledas till fall. För det tredje att göra upp med sin synd. Där erbjuder Kristus förlåtelse, och för att ta emot den behövs motsatsen till högmod, nämligen ödmjukhet.

BÖN: *Herre, bevara mig från högmod och hjälp mig att ärligt bekänna för att ta emot din förlåtelse.*

Hjärtats vatten

Psaltaren 1

”Lycklig den ... som inte sitter bland hädare”, v 1. Psalmisten använder positioner snarare än gärningar när han beskriver de gudlösa. Att vara rättfärdig handlar om att inte följa eller gå samma väg som gudlösa och syndare, att inte sitta bland hädare, eller bespottare som det står i andra översättningar. Den rättfärdige står planterad, stilla utan att någonsin röra på sig, nära vattnet som ger liv. Är det förvånande att de skriftlärdade fariseerna tycks upprörda när de frågar angående Jesus: ”Äter han med tullindrivare och syndare?”, Mark 2:16.

Vi påverkas av de sociala sammanhang där vi rör oss. Det gäller alla, om än det kan vara olika tydligt. Som kristen, väl medveten om att varje människa är skapad till Guds avbild och att Jesus, som vi vill följa, inte undvek de människor som tycktes stå långt från rättfärdigheten, är det ibland svårt att veta hur och om man ska välja och välja bort sammanhang för sig själv och kanske för sina barn. Samtidigt som vi förstår att det finns ett symboliskt drag i texterna ställer de konkreta frågor in i våra liv.

När Jesus talar med en av dessa som han ”inte borde” umgås med säger han: ”Men den som dricker av det vatten jag ger honom blir aldrig mer törstig. Det vatten jag ger blir en källa i honom, med ett flöde som ger evigt liv”, Joh 4:14. När det vatten du är planterad vid finns i ditt hjärta kan du röra dig mycket fritt och bära god frukt.

UPPMANING: *Bed med kvinnan vid Sykars brunn: Herre, ge mig det vattnet.*

SVENSKA KYRKOÅRETS TEXTER: 1 MOS 18:26-32, EF 3:14-21, LUK 18:1-8

En läxa att göra

Daniel 4:25-34

Den förutsägelse Daniel förmedlat går i uppfyllelse. Sju år av sinnessjukdom drabbar kungen, något som han inte tiger om i sitt rundbrev. Läxan är att allt står i Guds hand. Inte ens dåtidens kanske mäktigaste kan styra helt över sitt liv.

Och möjligen, möjligen har han lärt sig till sist vem som håller hela världen i sin hand. Men det är en svår läxa, lätt att bekänna i ord, svår att bevara i sitt hjärta. Ännu svårare att leva efter – då som nu.

Vi människor är svårlärda. Det säger all erfarenhet. Men Nebukadnessars historia lär oss också en annan sak, nämligen nödvändigheten och möjligheten att ”se upp till himlen”, v 31. Det är därifrån hjälpen kommer. Det är också en erfarenhet. Och det är en livshållning: att ”prisa, upphöja och förhärliga himlens konung, ty allt han gör är rätt och rättvist”, v 34.

Denna insikt är inget vi bara tar oss, den ges oss om vi är öppna för den. Alltför ofta är nog vår spontanreaktion när något svårt drabbar oss ett ”varför”. Och det är inget fel i sig att fråga så. Men ibland kan det vara ännu bättre att fråga vad Herren vill lära oss/mig genom det som händer. Det kan i det långa loppet visa sig betydligt mer fruktbart. Uppmaningen är ju att hela tiden tacka Gud, 1 Thess 5:18.

BÖN: *Herre, hjälp mig att i livets alla förhållanden se upp till himlen, till dig.*

Kvitto på domen

Daniel 5

Det finns så mycket i den här bibeltexten som är som upplagt för en spännande Hollywoodfilm. Den mystiska och svävande handen, beskrivningen av hur kungen ”miste all kraft och benen skakade”, v 6, och så förstås budskapet självt: ”mene mene tekel u-farsin”, v 25. De arameiska orden kan uppfattas som tre verb vilket Daniel själv påpekar: ”räkna”, ”väga” och ”dela”. Det sistnämnda ordet kan också utläsas som ”peres” (en anspelning på perserna). Mest fascinerande av allt är att hela frasen också utgör en räkning om man läser den som en helhet: ”Summa: en mina, en sikel och halvsiklar”.

Nedlagt i det arameiska språket – det språk som Jesus själv talade – finns alltså en fras som å ena sidan framstår som ett kvitto och å andra sidan uttrycker en kraftfull varning. Inte undra på att Belshassar blir skakig i benen! Hans egna besvärjare kunde inte förstå budskapet, kanske för att den mest självklara läsningen är så vardaglig. Men bortom det ytliga fanns något djupt och allvarligt.

Kung Belshassar bestrider inte Daniels profetiska insikt utan belönar honom, men han dör ändå samma natt, v 30. Det ska inte uppfattas som att Guds förlåtelse inte gällde honom. Snarare befann sig även hans hedersbetygelser den omedelbara läsningen av texten på väggen, alltså ytlig och grund. Vi behöver gå djupare för att finna Gud.

BÖN: *Gud, hjälp mig se djupet i det vardagliga och låt mig höra din röst.*

Civil olydnad

Daniel 6

”En orättfärdig lag är ingen lag alls” skrev kyrkofadern Augustinus på 400-talet. Och även om hans eget omdöme om vad som var orättvist hade stora brister (han förespråkade bland annat att tortera olikstänkande) är det en sund princip som bland annat inspirerade Martin Luther King till ickevåldsprotester mot rasistiska lagar i USA. Även Daniel använde civil olydnad när en orättfärdig lag gick emot Guds bud att inte tillbe någon annan än kungen, v 6-9. Som Petrus senare kom att säga: ”man måste lyda Gud mer än människor”, Apg 5:29.

En snabb läsning av texten kan ge intrycket av att kungen är god och hans rådgivare onda, men inbakat mellan raderna finns kritik mot hela det babyloniska politiska systemet, kungen inkluderad. Dareios har inget att invända mot den sanslösa idén att alla som inte vill tillbe kungen ska dödas, v 7. Och hur klokt är det egentligen med ett politiskt system där kungen inte kan ändra sin egen lag, v 15?

När Daniel kungör sin överlevnad säger han: ”Jag har befunnits vara oskyldig inför Gud, och jag har inte heller gjort något ont mot dig, konung”, v 22. Han hävdar sig inte vara oskyldig inför Mediens och Persiens orubbliga lag, men han påpekar att han inte gjort något ont mot kungen och att han är oskyldig inför Gud. Politiker får säga vad de vill: det viktigaste är att vi är trogna Guds ord.

BÖN: *Herre, hjälp mig följa din vilja och dina bud under alla omständigheter.*

Torsdag 13 maj

Alltid på hemmaplan

Psaltaren 47

I början av Matteusevangeliet 6 talar Jesus om att vi inte ska skryta med vårt rättfärdiga liv. Vi ska inte basunera ut att vi skänker pengar till goda ändamål. Vi ska inte be offentligt för att få uppskattning av människor, utan i kam-maren där endast Gud ser och hör. Jag undrar om, av allt det Jesus sa, dessa uppmaningar är vad som satt sig djupast i den svenska folksjälens. Och där, i den fallna själens mörker, har uppmaningarna förvanskats från att vi inte ska skryta över efterföljelse till att vi inte ska skryta över honom vi följer. Tron är en privatsak och den hålls helst bakom lyckta dörrar.

Psalm 47 ska inte läsas, tänker jag. Den ska proklameras, ropas ut med stark stämman, med uppmanande, uppmunt-rande, entusiastisk stämman. Vi får så lätt för oss att Gud, ”som ser i det fördolda”, Matt 6:4, har sitt verkningsfält endast i det fördolda – i mitt hem, i mitt hjärta, i och för mig. Och de mina. Och kyrkan. De djärvaste av oss kan våga oss ut med evangeliet utanför kyrkans och hemmets skyddande väggar. Ibland säger vi då att vi är kyrka ”på bortaplan”.

Gud har ingen bortaplan! När du talar förtroligt med någon om Gud, eller när du ropar ut psalmens ord om ära, jubelrop och Guds heliga tron, över gator och torg så befin-ner du dig alltid på Guds hemmaplan.

TILL EFTERTANKE: *Gud är all världens konung. Sjung en sång till hans ära.*

Människosonens fantastiska rike

Daniel 7:1-14

Från kapitel sju och framåt kommer vi in i den spännande apokalyptiska delen av Daniels bok, där livsberättelserna övergår i fantastiska syner av framtiden. Det här är en genre fyllt av kodat bildspråk, så vilka tolkningar man än föredrar är det bäst att ha ett öppet sinne.

Just denna passage är mindre kryptisk än många andra på grund av de uttolkningar som ängeln ger oss i vers 15–28.

De fyra djuren representerar fyra kungar och deras riken, sannolikt samma riken som i 2:37–43. Dessa har ofta identifierats som Babylon (vars kung Nebukadnessar liknas vid ett lejon och en örn i Jeremia 49:16 och 4:7), det medisk-persiska riket som övertog det babyloniska, Alexander den stores grekiska rike som delades på fyra generaler efter hans död, samt romarriket.

Precis som i andra kapitlet framställs Guds eviga rike som större och mäktigare än alla mänskliga imperier, och Daniel får den stora förmånen att se Människosonen med egna ögon, v 13–14. När Jesus hundratals år senare kallade sig Människosonen var det inte för att betona sin mänsklighet utan sin gudomlighet: han är den som har all makt och som regerar i evigheters evighet. Att Daniel kan beskriva framtida kungadömen må vara imponerande, men inget i denna text är lika fantastiskt och hoppingivande som löftet om Messias.

BÖN: *Tack, Jesus, för att ditt rike är mäktigare än alla andra och för att jag får vara dess invånare för alltid!*

Himmelsk bibeltolkning

Daniel 7:15-28

Hur många gånger har vi inte blivit konfunderade över ett bibelord och önskat att en ängel skulle komma och förklara det för oss? Daniel får uppleva just detta, och precis som Jesu uttolkning av en av sina liknelser, se Matt 13:18-23, utgör det en viktig tolkningsnyckel för andra texter av samma genre. Samtidigt innehåller även ängelns tolkning sin egen mystik. Vi får reda på att synen handlar om kungar och deras riken, men inte vad de heter.

Den historiskt dominerande tolkningen med kvartetten Babylon, Medien-Persien, Grekland och romarriket har utmanats i modern tid av den snarlika modellen Babylon, Medien, Persien och Grekland. Samma poäng kvarstår oavsett: dessa mäktiga imperier kommer inte bestå, utan enbart Guds folks rike, v 27. Daniels judiska läsare förstod självklart detta som Israel, och att världens stormakter skulle tjäna dem var en svindlande tanke – de hade vid tillfället inte ens ett eget land! Men Guds plan gäller hela världen. Redan i Gamla testamentet utlovar han att hans folk ska inkludera fler nationaliteter än bara det judiska folket, Jes 19:25.

I det nya förbundet breddas detta till alla människor som tar emot Israels Messias och inympas i Guds folks olivträd, Rom 11:17–18. Vi kommer ärva ett himmelskt land, Heb 11:16, där Gud själv är kung och där ingen död och inga tårar finns.

BÖN: *Gud, hjälp mig med min bibelläsning och bibeltolkning. Tack för att jag får ingå i ditt folk!*

Kristen på distans

Psaltaren 27

År 2019 var tanken att myndigheterna i Europas demokratier skulle förbjuda människor att samlas till gudstjänst totalt främmande. Oavsett om vi tycker att råd, förbud och begränsningar varit missriktade, otillräckliga eller onödiga, så har vi under det senaste året levt våra liv under förutsättningar som vi knappast trodde var möjliga. Och det hände så plötsligt. Många har återkommande stämt in i psalmsisten Davids bön om att få vara i Herrens hus, v 4. För även om Gud är var jag än är, så är Gud också där mina kristna syskon är – när jag ser ditt ansikte, när jag hör din röst, när jag sitter i samma kyrkbänk som du så berikas min relation till Gud.

En kvinna på den iranska landsbygden kommer till tro på Jesus efter att ha lyssnat på radio eller sett på satellit-TV. Hon tror innerligt och hennes liv får mening. Hon känner ingen som delar hennes nya tro. Hon vågar inte säga något till sin man. Det finns ingen kyrka i byn. Hon fortsätter att varje kväll lyssna på undervisning, utsänd från en studio långt borta. Det är hennes liv och hennes verklighet, inte bara under pandemin utan alltid. Hon skriver ett brev till redaktionen bakom sändningarna. Inte ett e-postmeddelande som kan spåras, utan ett vanligt gammaldags brev. Hon önskar att en gång få lovsjunga Gud tillsammans med dem. Och i tacksamhet få tvätta deras fötter.

BÖN: Herre, tack för hoppet att jag en dag ska få träffa den iranska kvinnan och många som hon i ditt rike.

Framtidens svar

Daniel 8

Än en gång förklarar en ängel Daniels syn, och inte vilken ängel som helst utan självaste Gabriel. Till skillnad från den ängel som Daniel talade med i det tidigare kapitlet säger Gabriel rakt ut vilka kungar och riken som gäller i denna syn: de medisk-persiska och grekiska.

Den grekiska kung som snabbt far fram och krossar Medien och Persien är med all sannolikhet Alexander den store (356–323 f Kr), vars välde delades upp mellan fyra generaler efter hans död, v 22.

Vem är då den ”fräcka” kungen i vers 23? Vissa tänker sig ett enormt tidshopp från Alexander den stores tid och har identifierat honom som alltifrån påven till Muhammed eller den engelska monarken. Men det troligaste är att synen syftar på Antiochos IV Epifanes (215–164 f Kr) som avskaffade det dagliga offret i Jerusalem och vigde tempelplatsen till Zeus, v 11.

Mackabéeruppropet satte stopp för detta, något som judar än i dag firar under Chanukka.

För Daniel var detta en ”avlägsen framtid”, v 26, på ungefär trehundra år, och trots att han fick tydlig information om exakt vilka riken och kungar det handlar om förstod han inte synen, v 27. Precis som med profetiorna om Jesus – som få av hans samtida förstod – är det alltid lättare att tolka framtidsförutsägelser i efterhand.

*BÖN: Herre, hjälp mig ha ett ödmjukt sinne i min bibeltolkning.
Tack för att dina löften och förutsägelser går att lita på.*

Tisdag 18 maj

Dubbel bekännelse

Daniel 9:1-19 (Folkbibeln)

Vi möter en dubbel bekännelse. Daniel bekänner sin synd inför, och sin tro på, Herren Gud. Herren var allt det som folket inte hade varit. Gud hade varit trofast och trogen, när folket hade varit upproriskt. Kontrasterna i bönen är stora, och Daniel bekänner att han har del i världens bortvändhet från Gud.

Hur har du det? När du ser på ditt liv – tycker du att du trots allt lyckats bättre än de flesta? Skulle kanske dina grannar, kollegor eller till och med din familj beskriva dig som trofast, gedigen och kärleksfull? Var glad om du får sådana omdömen. Men låt inte lura dig. Han som känner dina tankar, han som känner ditt hjärta, han ser också något annat. Svekfullhet, själviskhet och lögn. Också du har del i världens bortvändhet. Också du står ansvarig för att tillvaron inte är sådan som den är tänkt att vara: god, ljus och fylld av kärlek.

Vänd inte blicken bort från verkligheten. Gör som Daniel. Vänd ditt ansikte till Herren Gud i bön och bekännelse och förvänta dig samma sak som Daniel förväntade sig: bönhörelse. Daniel bad Gud att han inte skulle se till Daniels, eller till folkets, misslyckanden, utan att han skulle se till sitt namns ära, till sin rättfärdighet och till sin stora barmhärtighet. Den bönen blir aldrig av Herren obesvarad. Den som ber så får alltid till svar: Din synd är förlåten i Jesus namn och blod.

—

BÖN: *O, Herre, hör, Herre, förlåt! Det är för din egen skull, min Gud.*

För att du är älskad

Daniel 9:20-27 (Folkbibeln)

Daniels bön och bekännelse får svar. Gud förblir aldrig oberörd när en människa i nöd vänder sig till honom. Medan Daniel ännu ber kommer ängeln som han tidigare mött – ett Guds sändebud – till honom. Ängeln kan berätta att något hände omedelbart i den himmelska världen när Daniel började be.

Budskapet ängeln kommer med är inte så lätt att förstå. Det handlar om stora och svåra händelser som ska ske i framtiden. Kristna i alla tider har brottats med dess betydelse och tolkning. Det gjorde nog Daniel också. Men jag får för mig att det var några små ord som ängeln sa som kanske fyllde Daniels tankar ännu mer. Ängeln sändes från himlen, från Guds omedelbara närhet, för att Daniel är högt älskad, v 23. Tänk vilket svar på bön och bekännelse. Gud svarar också dig: Du är högt älskad!

Många människor kämpar ibland med känslor av övergivenhet. Som kristna blir det ofta en fråga, en anklagelse: Gud bryr du dig inte? Till och med Jesus egna lärjungar ställde den frågan – och Jesus svarade med att stilla en hotande storm, Mark 4:35–41. Men kanske ännu viktigare – han svarade på den frågan genom att bli människa, gå in under mänskliga villkor, lida och dö en ställföreträdande försoningsdöd och uppstå för att bereda ett paradiset för lärjungarna. Och för Daniel. Och för dig.

TILL EFTERTANKE: *Gud sände inte bara änglar från himlen, utan han sände sin egen son för att säga dig: Du är högt älskad.*

Omskakande möte

Daniel 10:1–11:1 (Folkbibeln)

Ibland har jag önskat att Gud kunde vara tydligare i sitt sätt att vägleda mig. Att han lät mig se eldskrift på väggen, eller kanske till och med sänt en ängel med bud. När jag tänker så följer därpå ofta tanken att jag då skulle bli stärkt, få ökad frimodighet och i kraft kunna stå upp och vittna om den kristna tron.

I dagens textavsnitt får Daniel möta en himmelsk budbärare och han får se en syn, en profetisk syn. Följden blir inte att Daniel hoppar upp jublande och går in i hedningarnas huvudstad med evangelium. Tvärtom, den store profeten beskriver: ”Färgen vek från mitt ansikte så att jag blev dödsblek, och jag hade ingen kraft kvar”, v 8. Men ännu en gång påminns Daniel om att han är älskad av Gud den högste. Och så får vi en inblick i den andliga världen där Guds härar strider mot onskans makter.

Möten med änglar, och mötet med Guds helighet, skakar alltid om en människa. Men Guds syfte med sådana möten är att vi ska tröstas och stärkas. Be gärna om att Gud ska visa sig tydligt för dig, men be också att han gör det lika omsorgsfullt som när han skickade sina budbärare till Daniel.

TILL EFTERTANKE: *”Herren ska strida för er, och ni ska hålla er stilla”,*
2 Mos 14:14.

Då, nu och sedan

Daniel 11:2-20 (Folkbibeln)

Är det möjligt att veta vad som ska hända i framtiden? Sedd ur ett mänskligt perspektiv är framtiden oförutsägbar. Vi kan gissa, vi kan göra prognoser, men ju säkrare någon uttalar sig om framtiden desto mindre trodd blir den personen.

Så är det för oss människor. Men för Gud är det annorlunda. Han är evig och har tillträde till hela historien. Så frågan om det är möjligt att veta något om framtiden kan också besvaras med att det är möjligt att veta det som Gud låter någon veta, det som Gud uppenbarar.

De gammaltestamentliga profeterna fick ibland avslöja sådant som skulle hända i framtiden. Ofta handlade deras budskap om Messias, den utlovade räddaren Gud skulle sända. Men ibland fick de också berätta om andra händelser.

I Daniels bok förutsägs att det persiska riket ska falla. Men också att andra riken skulle framträda – det grekiska, det romerska. Och i kapitel elva beskrivs händelser mellan Alexander den stores död och det romerska rikets uppkomst. Kunde Daniel verkligen på förhand veta något om det? Eller måste boken ha skrivits efter att händelserna utspelade sig? Bibelforskarna tvistar om det.

Men Gud känner såväl dåtid, som nutid och framtid. Han har världshistorien i sin hand.

TILL EFTERTANKE: *"Sedan Gud i forna tider många gånger och på många sätt hade talat till fäderna genom profeterna, har han nu i den sista tiden talat till oss genom sin Son"; Heb 1:1-2a.*

Nära Jesus

Daniel 11:21-45 (Folkbibeln)

Daniel tog emot profetian när Jerusalems tempel ännu väntade på att bli återuppbyggt. Och han fick se hur främmande makter och onda män i framtiden skulle vanhelga templet. Förödelsens styggelse ("den vanhelgande skändligheten", B2000) skulle placeras på platsen för det dagliga offret – det mest centrala i den judiska gudstjänsten. Den som kom att göra det var, som vi tidigare sett, den grekiska kungen Antiochos IV Epifanes. Han placerade år 168 f Kr en bild av den grekiske guden Zeus i Jerusalems tempel. Det var en katastrof för det judiska folket.

Hur ska man reagera när det heliga kränks? Vad ska en kristen göra när kyrkor vanhelgas eller plundras? Eller när trossyskon förföljs för sin tro? Daniels svar finns i vers 32: "... men de av folket som känner sin Gud ska stå fasta och hålla ut."

Nya testamentet talar också tydligt, Jesus talar tydligt, om förföljelser, lidanden och hån som ska komma. Det är naturligt att bli skrämmd vid tanken på att drabbas av sådant. Men vi ska inte till varje pris försöka undkomma. I stället ska vi prioritera att hålla oss nära Jesus – att känna honom. På det sättet, genom närheten till honom, kan vi stå fasta och hålla ut.

BÖN: "O, Jesus, bliv när oss bliv när oss alltfört, och sköt oss och bär oss som alltid du gjort. Ja, amen, din trohet ska bringa oss fram. Lov, pris, tack och ära vår Gud och vårt Lamm", Sv Ps 59:3 (C O Rosenius).

Vädjan om omvändelse

Apostlagärningarna 2:37-41

Petrus *vädjade*, v 40, till sina åhörare om att de skulle omvända och låta döpa sig. Ordvalet är spännande. Vädjar gör jag inför någon som själv har hela avgörandet i sina händer om något som är viktigt för mig. Petrus inte bara erbjuder dop, förlåtelse och den heliga Anden; han vädjar till de människor som varit delaktiga i att avrätta hans herre och vän, se v 36, att ta emot de värdefulla gåvorna. Så värdefull är nåden och så stor önskar jag att min kärlek till mina medmänniskor är att jag känner det som en gåva till mig själv när de tar emot Guds gåva.

När den svenska missionären Anna-Greta Stjärne mördats i Etiopien 1958 och hennes baneman inväntade dödsstraff, skrev hennes far ett personligt brev till kejsaren och vädjade för mördarens liv: "Det skulle smärta mig att veta att en av dem, för vilka min dotter hade vigtt sitt liv, skulle mista sitt liv på grund av hennes död. Min innerliga önskan är att denne man måtte ges tillfälle att höra evangelium och därför anhåller jag också ödmjukt att min broder, pastor Per Stjärne, måtte ges tillfälle att besöka denna man i fängelset."

BÖN: *Skänk mig, Herre, sådan tro på dig och sådan kärlek till min medmänniska att jag uppriktigt gläds när hon får möta dig.*

Det goda livet

Apostlagärningarna 2:42-47

Några tusen nykristna levde i någon form av egendomsgemenskap. De umgicks ständigt, men inte på ett introvert vis, utan uppträdde på ett sätt som gjorde dem omtyckta av alla. Deras liv var i samklang med deras tro och fler lockades till deras skara. Så borde vi alla leva som kristna, eller hur?

I Bibeln finner vi många texter som är normativa – de anger hur den rättfärdige, israeliten eller den kristne bör, eller ska, agera och inte agera. Vi finner också många texter som är deskriptiva, som alltså redogör för ett skede eller en händelse utan att dra etiska eller livsstilsmässiga slutsatser av det. En del av dessa beskrivningar kan vi se som goda exempel och en del som varnande.

Just den här texten läser jag som deskriptiv och som ett gott exempel, men inte normativ. Evangeliet handlar inte om egendomsgemenskap, men vi gör gott i att öva oss i att inte betrakta vad vi äger som vårt eget, utan som något Gud har lagt i våra händer för att dela med oss av. Vi gör gott i att – och här närmar vi oss ändå något normativt – sträva efter att leva våra liv i samklang med vår tro. Jakob skriver: ”Liksom en kropp utan livsande är död, så är tron utan gärningar död”, Jak 2:26.

BÖN: *Gud, hjälp mig att tro i tanke, känsla och handling.*

Ingen missar finalen

Daniel 12 (Folkbibeln)

Daniels bok slutar med att trösta ett lidande folk med löftet om att Gud kommer att skipa en slutgiltig rättvisa vid tidens slut, ett tema som också många nytestamentliga författare tar upp.

Tre saker blir tydliga för Daniel, v 1–2:

1. Det ska bli värre: ”Det kommer en tid av nöd, som inte har haft sin like”.
2. Alla ska se världshistoriens upplösning: ”de många [alla som tidigare dött] som sover i mulen ska vakna...”
3. Människor går olika öden tillmötes på den sista dagen: ”några till evigt liv och andra till förakt och evig skam.”
Det som gäller på den dagen, i den sista tiden, är att ha sitt namn skrivet i livets bok (jämför Upp 3:5 och 20:15).

Daniel hade fått uppleva mycket i sitt liv. Mycket hade varit svårt. Sedan ungdomen hade han levt i påtvingad exil långt från sitt hemland, sitt folk och möjligheten att fira gudstjänst. Men han hade också fått uppleva Guds omsorg genom alla omtumlande händelser. Och så hade han i märkliga drömmar och syner fått närma sig obegripliga händelser i framtiden. Nu låter Herren honom somna – dö – med ett tydligt löfte om att Daniel en gång ska uppstå till evigt liv, v 13.

Den dagen ska var och en som dör i tron på Herren Gud genom Jesus Kristus också få uppstå till evigt liv. Den dagen ska vi kunna sätta oss vid Daniels fötter och be honom berätta mer om alla de händelser vi läst om i boken som bär hans namn.

BÖN: *Jesus bär mig hela vägen hem.*

Onsdag 26 maj

Möte på djupet

Lukasevangeliet 5:1-11

Simon Petrus har mött Jesus mer än en gång före händelsen vid sjön. Hans bror Andreas var med vid Jordan när Johannes döparen visade på Jesus som Guds lamm. Andreas sa till sin bror: ”Vi har funnit Messias” och tog honom med till Jesus, Joh 1:40-42. I Lukas 4 berättas att Jesus förkunnade

i synagogan i Kafarnaum på sabbaten och att han sedan följde med Simon hem. Där botades först Simons svärmor och sedan många andra sjuka och plågade som fördes till honom vid solnedgången efter sabbaten.

I dagens läsning ser vi hur Simon Petrus svarar ja till Jesus i flera etapper. Han svarar ja till att ställa båten till förfogande när Jesus blir trängd av folket men vill fortsätta att undervisa. Han bejakar Jesu befallning att lägga ut näten på djupt vatten. Något hände på djupet inom Simon Petrus när han kastar sig ner på knä inför Jesus. Inför den helige bävar han. Men han svarar ja på Jesu kallelse att bli människofiskare och följer utan att tveka.

Vår väg till tro kan innehålla flera Kristusmöten. När vi tar vara på de små stegen så leder det vidare. Ibland kan vi vara nära att ge upp, i alla fall tillfälligt, som fiskarna efter arbetspasset. Men då vill Jesus komma till oss igen och förnya och fördjupa kallelsen att följa honom.

BÖN: *Jesus – möt mig på djupet. Jesus – visa mig djupet i den du är, det du har gjort och vad du vill göra i dag.*

Torsdag 27 maj

Gudomlig beröring

Lukasevangeliet 5:12-16

Jesus rör vid en människa som ingen annan vågar, får eller vill röra vid. De vet att det onda kan smitta.

I vår tid får vi ofta höra att vi ska göra oss av med energitjuvar: ”Umgås inte med dem som tröttar ut dig, bara med dem som får dig att må bra”, lyder det välmenande rådet i Må-bra-spalter.

Jesus avgränsade sig inte till att bara möta dem som ansåg sig må bra och vara bra.

Jesus vill möta oss alla där vi är i livet just i dag. Han är starkare än det onda som vi kan lida av eller kämpa med.

När stora skaror kom till Jesus för att lyssna och bli botade drog han sig ändå undan för att be, v 16. Han lät sig inte styras av människor utan sökte hela tiden Faderns vilja.

Vi behöver också tid att bara vara tillsammans med Gud. Det kan öppna upp för gudomlig beröring och ge mod att gå till den som behöver en medmänniska.

VI BER MED EN SÅNG:

*”När du rör vid mig med händerna som korset bar,
då blir det levande och klart att du älskar mig,
och min ande sjunger ut ur djupet av mitt liv:
Du är min Gud, du är min Kung, och jag älskar dig”,
Ung psalm 198:1.*

Förlåtelse, försoning, förändring

Lukasevangeliet 5:17-26

Vi kan närma, som personerna i dagens läsning, närma oss Jesus från olika utgångspunkter. Några är pålästa och ser, hör, och prövar utifrån sin förförståelse och sina ramar. Andra hör till den stora skaran som gärna lyssnar till Jesu ord, gläder sig och prisar Gud när underverk sker. Ibland behöver vi tränga oss nära Jesus och lita på att han ser, berör och förändrar.

Jesus ser människans behov, inte bara det yttre. Han känner vårt innersta. Han kom inte för att döma utan för att rädda.

När de skriftlärdä tänker att Jesus hädar genom att uttala förlåtelseorden så svarar Jesus med att antyda att han är mer än en rabbin. Han säger aldrig rent ut: "Jag är Människosonen" utan talar om honom i tredje person. Många judar kände till utsagan om Människosonen från Daniel 7:13–14. Han är till före allt skapat och ska spela en viktig roll vid domen och världens räddning.

Jesus sammanför tankarna kring begreppet Människosonen med profetiorna om "Herrens lidande tjänare" som vi återfinner bland annat i Jesaja 53 och han förbereder sina lärjungar på att Människosonen "måste lida mycket", Luk 17:25.

Jesus har kraft att bota och makt att förlåta synder, han som har betalat priset på korset för förlåtelse och försoning. Den lame mannen blev inte bara fysiskt frisk utan blev gjord hel i relationen till Gud.

BÖN: "Möt mig nu som den jag är, håll mitt hjärta nära dig, gör mig till den jag ska bli och lev i mig", Sv Ps 767 (Bell/Rudebark).

Lördag 29 maj

Inbjuden

Lukasevangeliet 5:27-32

Skaran av efterföljare växer när en finansman på lägre nivå nu tveklöst ansluter sig till yrkesfiskarna som redan följer Jesus. Att Levi är den lärjunge som också kallas Matteus ser vi i parallellställena. Han är enligt gammal tradition den som skrivit ett av evangelierna.

Även om Levi troligen levt med en trygg ekonomi så har han fått betala ett pris genom att utstå förakt och avståndstagande från sitt eget folk. Att ta upp avgifter och tullar till ockupationsmakten kombinerat med misstanken att han lägger på en summa för egen räkning väcker ilska. Han tvekar inte att lämna sin arbetsplats och inkomstkälla när Jesus kallar, men han lämnar inte sina arbetskamrater och vänner som också var socialt utstötta. Han vill att de ska möta Jesus och bjuder till fest i sitt hus.

Jesus går till dem som de religiösa ledarna inte kunde tänka sig att umgås med.

Ibland kan vi tänka om oss själva eller om andra att vi inte riktigt duger i Jesu närhet. Då påminns vi om att det är just till oss han kommer, oberoende av vad andra tycker och säger. Vi kan också ta med vänner och bekanta till Jesus och lita på att han kan möta dem på ett unikt sätt. Han visar inte bort någon som kommer till honom.

BÖN: *”Jesus Kristus, som inbjuder oss att följa dig, gör oss öppna och beredda så att vi känner igen din kallelse och med förtröstan tar emot det liv som du ger oss i ditt rike nu och i evighet”, ur Svenska evangelieboken.*

Söndag 30 maj

Liten tro och stora berg

Psaltaren 29

I Nya testamentet säger Jesus till sina lärjungar: ”Sannerligen, om ni har tro så stor som ett senapskorn kan ni säga till det här berget: Flytta dig dit bort, och det kommer att flytta sig”, Matt 17:20. Han säger senare ungefär samma sak på Olivberget, men vid det här tillfället är han vid förklaringsberget (härlighetens berg). Vilket berg det exakt är vet vi inte, men det finns två vanliga gissningar. Jag lutar åt det mycket höga Hermon, vid vilket staden Caesarea Filippi låg. Denna stad utgör den senaste platsangivelsen i bibeltexten innan Jesus och lärjungarna går upp på det höga berget. ”Hermon kallas Sirjon av fenikierna”, 5 Mos 3:9.

I vers 6 av vår psalm läser vi att Herren får Sirjons berg, Hermon, att ”hoppa som en vildoxe”. När Jesus talar om att lärjungarnas ord ska kunna flytta berget så är det varken myndigheten i deras stämma eller graden av intellektuell övertygelse i deras tro som verkar undret; det är Gud som kan få berget att hoppa. Jesus uppmuntrar lärjungarna till tro, det vill säga tillit och lydnad, stor som ett senapskorn.

När vi lever i tro på Herren vet vi att det omöjliga är möjligt för hans röst slår blixtar och får öknen att skälva.

BÖN: Ära vare Herrens höga namn. Ära vare Herrens majestät. Ära vare Herren. Hjälp mig att tro.

Gammalt möter nytt

Lukasevangeliet 5:33-39

Fariseerna och de skriftlärdade kritiserar lärjungarnas beteende – och indirekt Jesus själv; den som tar sin tro på allvar borde ju fasta och be, inte äta och dricka i tvivelaktigt sällskap.

Kritik och kontroll av beteende och personlig framtoning kan möta oss också i ett kristet sammanhang där vi förväntat oss stöd. Den andan får inte människor att växa och blomma. Dit vill vi inte ta med fler.

Felaktig kritiklusta behöver bekännas som synd. Omvändelse behövs och beteendet behöver brytas. Då kan Guds frid få råda och omsorg och enhet kan växa fram.

Jesus antyder till sina kritiker att något nytt är på gång där det gamla inte passar in, men de som är vana vid det gamla väljer att hålla fast vid att det är bättre.

Bara Jesus vet att han är brudgummen som delar festglädjen med en brokig skara människor. Han är grunden för det nya som kommer. Han vet också att han brutalt kommer att ryckas ifrån sina vänner. Då kommer de att fasta säger han. I Lukas andra bok, Apostlagärningarna, ser vi att lärjungarna fastade. Vid ett tillfälle får de ett tilltal under pågående fasta att sända ut två personer på uppdrag, Apg 13:2–3. Bön och fasta var också brukligt när de utsåg församlingsledare, Apg 14:23.

Fastan kan för oss vara ett sätt att ge utrymme för bön och att söka Guds vilja.

UPPDAG: *Har du någon vän eller församlingsledare att samtala med om bön och fasta?*

Bibeln idags podcast

Vår podast har över hundra avsnitt i arkivet!
Intressanta och uppbyggliga samtal om
Bibeln för att njuta av under träningspasset,
promenaden eller på väg till jobbet.

Lyssna till profiler som:

LarsOlov Eriksson, Stefan Gustavsson, Josefine
Arenius, Morten Sager, Sofia Ödman, Josef Forsling,
Olof Edsinger, Carolina Klintefelt, Micael Grenholm,
Mikael Tellbe, Sussie Kårlin, Anna Enberg, Maria
Eriksson, Johannes Widlund, Martin Lokrantz,
Hanna Simonsson och Magnus Sternegård.

Besök podcast.bibelnidag.org eller
sök efter Bibeln idag i din podcastapp.

Bibeln idags projekt för att hjälpa barn och unga till ett livslångt lärjungaskap

Guds hjälp och kraft

Mentorskap

Avgörande höjdpunkter

Guds stora berättelse

Milstolpar

Vara med och tjäna

Reagera med medkänsla

Vardag med Jesus

Positiva vänskapsrelationer

Familjen som hjärtat

Relationer över generationsgränser

Här för att stanna kan ge er församling ett språk för hur ni bäst hjälper barn och unga. Läs mer på hemsidan eller kontakta oss för att inleda samtalen i ert sammanhang.

härförattstanna.se